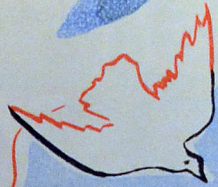

М. С. КУМАНОВ ЭДИНГ
Азербайжан Республикасы
КИТАБХАНАСЫ

Жөідарчин

№ 1

Азербайжан ЛККИ МК-
нын өз В. И. Ленин
адына пионер гашки-
латы Азербайжан
Шурасынын азжашлы
ушаглар үчүн журналы

ЯНВАР
1964

МӘҲӘЛЛӘ ЈОЛДАШЛАРЫ

Алтајкил тәзә евә көчмүшдүләр. Тәзә ев Бақыда, Дағусту паркын јахынлығында иди. Машын гапыда дуран кими, Алтај атасы илә бешинчи мәртәбәжә чыхды. Ичәри киринчә күчә балкунуна гачды. Балконда дәриндән нәфәс алды:

— Он, нә көзәлдир!

Доғрудан да, бура чох көзәл иди: көмкөј дән-низ пајыз күнәшинин алтында пар-пар парыл-даырды. Узагда чәркә-чәркә дәниз буруглары, нәһәнк, ағ кәмиләр, јелкәнли гајыглар... Јахында Дағусту паркын мешә кими сых јашыл ағачлары, шәбәкәли телевизия гүлләси, Кировун һејкәли, ағачларын арасында гәшәнк биналар, күчәләр, евләр, рәнкбәрәнк троллејбуслар, машынар...

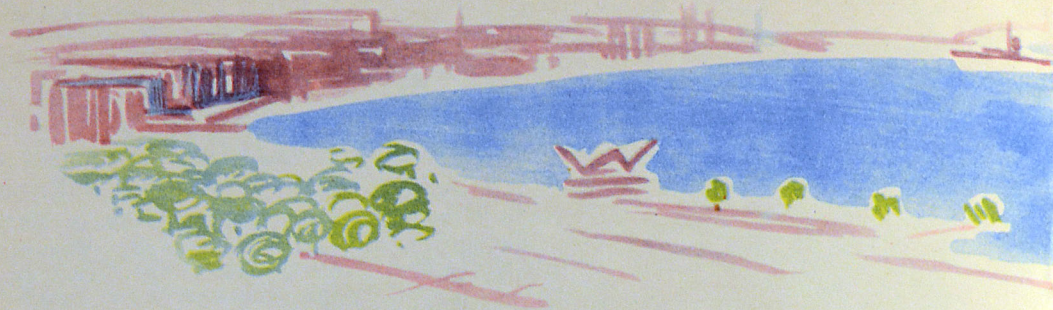
Алтај шәһәрә бир аз тамаша едиб, атасыны сәсләди. Анчаг атасы евдә јох иди. О, ашағы дүшмүшдү, шејләри дашымаға көмәк едирди. Алтај да ширин јухудан ајылдан адам кими, өзүнә кәлиб һәјәтә бојланды. Гапыда аваданлығы бошалдан машыны көрүб, о да көмәжә кетди...

* * *

Үч күн кечмишди. Тәзә, ишыглы вә јарашыглы мәнзилләри Алтајын хошуна кәлмишди. Бура көчдүкләринә чох севинирди. Дөнә-дөнә балкона чыхыб дәнизә, паркларә, шәһәрә тамаша етмәкдән дојмурду. Амма һәрдән дарыхырды да... Тәзә гоншуларын ушаглары илә һәлә таныш олмамышды. Әввәлки мәһәллә јолдашлары јадына дүшүр, онларла көрүшмәк, ојнамаг истәјирди...

Алтајын Ајдын адлы ән чох севдији бир досту варды. Онларын евләри Ичәришәһәрдә бир-биринин гаршысында иди. Күчә дар олдуғундан пән-чәрәләри ачыб, үзбәүз дајанараг сөһбәт едәр, әлләрини узадыб, бир-биринә китаб, дәфтәр ве-риб алардылар.

Онлар бир јердә бөјүмүшдүләр. Үч ил иди ки, бир мәктәбдә, бир синифдә охујур, бир партада отурудулар. Дәрсләрини дә бир јердә һазырла-јыр, бир јердә футбол ојнајырдылар. Алтај ко-манданын һүчумчусу, Ајдын да гапычысы иди. Инди көрәсән јолдашлары нә едирләр? Көрәсән, Алтајын јеринә ким ојнајыр?...

Бир күн истираһәт күнү иди. Евдә һәлә дә җыр-җығыш кедирди. Алтај да ата-анасына көмәк едирди. Анчаг нәдәнсә бир аз көнүлсүз ишләҗирди. Атасы буну көрүб сорушду:

— Һә, Алтај, нә вар? Деҗәсэн, җорулмусан? Јохса јолдашларын үчүн дарыхырсан?

Алтај да елә буну көзләҗирди. Чәкинә-чәкинә деди:

— Атачан, ичазә верәрсән еви јығышдырандан сонра мән Ајдынкилә кедим?

Атасы билә-билә, бир аз ачыглы сәслә деди:

— Јох!...

Һәмишә меһрибан, үзүкүләр олан атасынын белә чавабындан Алтај гып-гырмызы гызарды. Буну көрән атасы күлә-күлә деди:

— Ахы бу күн Ајдынкил бизә гонаг кәләчәкләр!..

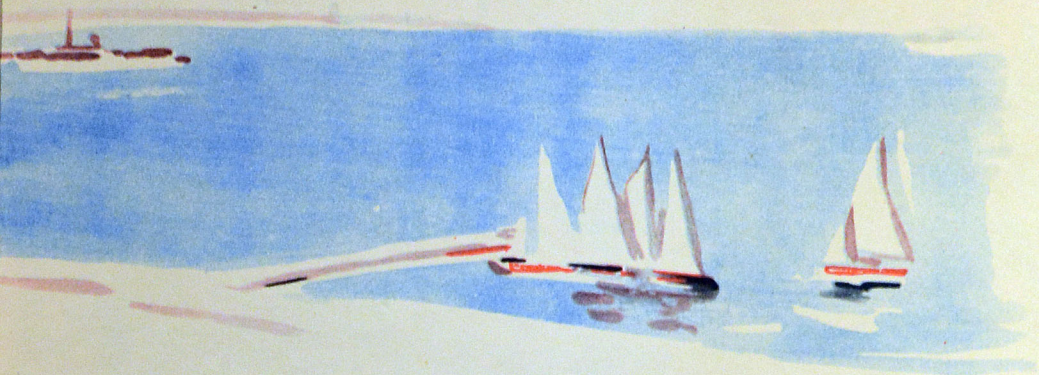
Бир аз сонра гапынын зәнки чалынды. Ајдынкил кәдиләр.

— Хош кәлибсиниз!..

— Ај, чох мүбарәк, чох мүбарәк, сағлығыныза гисмәт олсун...

* * *

Хош-бешдэн сонра бөжүклэр сүфрәжә отурдулар. Алтајла Ајдын балкона чыхдылар. Алтај голларыны ачыб дәннизи, парклары, бүтүн шәһәри көстәрә-көстәрә деди:

— Бир бах, Ајдын, көр нә көзәлдир!..

Ајдын да јолдашына гошулду:

— Чох көзәлдир, Алтај, доғрудан да чох гәшәнкдир!..

Алтај севиндијиндән чошду:

— Еһ, Ичәришәһәр нәјә кәрәк! Бура јахшыдыр!..

Ајдын дурухду, бир аз тутулду, амма динмәди. Буну көрән Алтај даһа да гызышды:

— Нә, дүз демирәм? Ичәришәһәри көкүндән учуруб дағымтаг лазымдыр...

Ајдын фикирли-фикирли дилләнди:

— Намысыны?

— Лап намысыны!..

— Гыз галасыны да, Хан сарајыны да, бүрчләри дә?..

— Нә, намысыны, намысыны!..

Бирдән Ајдын да гызышды:

— Јох, елә шеј олмаз!

— Лап јахшы олар?..

— Неч јох! Ола билмәз!..

Ики јолдаш әл-голларыны ата-ата, елә бәркдән чығырырдылар ки, аталарынын балкона чыхдыгларындан неч хәбәрләри олмады. Алтајла Ајдынын

аталары күлә-күлә онлара јахынлашыб сорушдулар:

— Нә олуб, ај гочаглар?

— Белә чығыра-чығыра нәдән данышырсыныз?

Онларын нә үчүн мүбаһисә етдикләрини биләндә, Алтајын атасы күлүмсүнүб деди:

— Икиниз дә дүз дејирсиниз!..

Ушаглар бир-биринин үзүнә бахдылар. Бу чавабдан бир шеј баша дүшмәдиләр. Алтај сорушду:

— Ахы нечә?

Атасы чаваб верди:

— Бах белә: Ичәришәһәрдә әјри-үјрү күчәләри, сыныг-салхаг евләри сөкәчәк, јарашыглы евләр тикәчәкләр...

Алтај севинмиш һалда Ајдына бахды. Ајдын гызарыб тутулду. Алтајын атасы сөзүнүн далыны деди:

— Анчаг гәдим биналардан Гыз галасы, Хан сарајы, бүрчләр вә башгалары сахланылачагдыр. Ахы, бунлар бизә бабаларымыздан галма әзиз јадикардыр!..

Инди Ајдын да севинә-севинә Алтаја бахды. Онлар динмәз-сөјләмәз бир-бири илә разылашдылар.

Ајдынын атасы да сөһбәтә гошулуб деди:

— Еләдир, балалар, тәзә шәһәри јарадыб гурмаг, көһнә шәһәри абад едиб горумаг лазымдыр!..